

Szabó Anna Veronika

Melléklet a kimondatlan távolság arcképéhez

Bontsuk le a tetőket,
óriás tapéta legyen az ég,
hátha akkor Isten is bekukucskál
majd néha a korhadt szívgerendák között
és könnye végigcsorog a gyűrött falakon.

Fázik, körbesétál, keresgél valamit
a porlepte bútorok között,
talán kicseréli az ágytálat
a nagymamák dohos ágya alatt,
és megigazítja az unokák fényképét a komódon,
(akik ekkor még nem vesztek össze az örökség miatt)
aztán mer egy kis almakompótot
a dédi kopottfülű csészéjébe,
hadd egyenek az öregek még egyszer,
utoljára, valami nem olyan keserűt.

Unatkozik. Talán kikapcsolja a tévét a hálósobában,
és ellenőrzi, be van-e fizetve a lakbér,
de lehet, hogy leviszi a szemetet is,
és meggyógyítja a túllocsolt
növényeket a lépcsőház párkányain.

Éhes, de nálunk csak száraz kenyeret
és üres üvegeket talál.
Talán egy régi helyen, egy másik
polcon bor lenne és tegnapról maradt
sültek a nászajándék porcelán tálban,
de az nincs, mert anya leejtette.
Egy éve volt akkor, hogy apa elment.
És a régi kamrában lekvárok helyett
csak egy lapos, szürke bogár lakik,
aki most iszkol ki az elszáradt hagymahéjak közül.

Fél, mert nem ezért jött,
látni, hogy nálunk már semmi sem valódi.
Arca sötét árnyékba borul, úgy tűnik,
nem biztos benne, hogy még élünk.
De bennünk talán él még valami,
valami abból az ősi leheletből,
aminek persze most nem jut eszembe
a latin neve.

Magányos, az utcán eltűnt mosolyokat lát,
apró lábak nyomát a homokban.
Akkor talán újra ölébe ülteti a gyerekeket és
a régi karosszékben ülve mond nekik egy mesét.
Arcát eltakarva úgy tűnik, hogy sír.

Pára könnyeiből festékeket kever,
felhőzsebeiből ecsetet vesz elő,
aztán rájuk bízza, fessék ki a házat,
a kamrát, az udvart, az elsárgult falakat,
és magukat, és egymást,
és mindent, de mindent,
gondolkodás nélkül,
mázoljanak, fessenek, színezzenek újra.

Bontsuk le a tetőket,
óriás tapéta legyen az ég,
hátha akkor Isten is bekukucskál
majd néha a korhadt szívgerendák között
és végignéz a meztelen, színes alvó testeken
és azt mondja, még élünk.
És akkor talán majd rádöbben,
hogyan amit valaha alkotott,
most már valóban jó.